

ပြသန္တာ

ပေးဆပ်ခြင်းဖြင့် မေတ္တာပန်းတို့လန်းပါစေ...။

"ဟဲ့ အကြီးမ ဘာလို့ နွားတွေက ဒီလောက်လန့်နေရတာလဲ၊
သွားကြည့်စမ်း"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထမင်းဝိုင်း ပြင်လက်စကို ထားလိုက်ပြီး မိခင်အလိုကျ အိမ်အောက်
သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

ထင်းစည်း ထည့်ထားသော အမြစ်ဆုံမှ မီးများ ရဲရဲတောက်လျက် ရှိ
နေသည်။ ။ မြောက်လေအကွယ် သုံးဘက်မှာ သွပ်ပြား ကာရံထားပြီး
နွားတင်းကုပ် အတွင်းဘက်သို့ အငွေ့ ရိုက်စေသည်။ ။ နွားငါးကောင်က
သခင်လာ၍ ငြိမ်သွားကြ၏။ ခြင်ကိုက်လို့ လည်း မဟုတ် ...

"ငြိမ်ငြိမ်နေကြစမ်းကွာ၊ ဗိုက်ဆာလို့ ထမင်းစားမလို့ လုပ်ခါရှိသေး
တယ်"

စိတ်မကျေနပ်စွာ ကြိမ်းမောင်းလိုက်ပြီး
အိမ်အပေါ်ပြန်တက်မည်အပြု...

"အု ..."

ရောက်မှ ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်ခြင်းခံလိုက်ရသည်။ ။ လူတစ်ကိုယ်လုံး
ကိုလည်း နောက်ကနေ သိုင်းဖက်ထား၏။

"မအော်နဲ့ နော်၊ မင်းအော်လိုက်မှာ စိုးလို့ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်တာပါ၊
ကျုပ်က မင်းအစ်ကိုဇော်ကိုရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ၊ မင်းအစ်ကိုကို လာရှာတာ၊
သိပြီနော် ကျုပ်လွှတ်လိုက်မယ် မအော်နဲ့ နော်"

နောက်မှ သိုင်းဖက်ကာ ချုပ်နှောင်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ကို အရင် ဖြေလွှတ်လိုက်ပြီးမှ ပါးစပ်ကို အတင်းပိတ်ထားသော လက်ကို ဖြေလိုက်၏။

"ရှင်"

တဒင်္ဂလေး မွန်းကျပ် တုန်လှုပ်သွားသဖြင့် မကျေမနပ်နှင့် သူ့မျက်နှာကို မီးအုပ်ဆောင်း အလင်းရောင်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ...

"ကောင်းကောင်း ပြောရင် ရသားပဲ"

"ညမှောင်နေတော့ မင်းတို့ မယုံမှာ စိုးလို့ စောင့်နေရတာပါ။ တော်ကြာ လန့်အော်လိုက်လိုက်ရင် ကျုပ် အချုပ်ထဲ ရောက်နေမှာ ပေါ့"

"အိမ်ပေါ်တက်ပါ အိမ်ပေါ်မှာ အမေရှိပါတယ်၊ ရှင်လူကောင်း ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ကျွန်မဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ က လက်နှေးတဲ့ မိန်းမသားတွေ၊ ကြောက်တတ်တဲ့ မိန်းမသားတွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ရှင်သိထားပေါ့"

"ကဲ အပေါ်တက်၊ ကျွန်မရှေ့က မသွားဘူး၊ နောက်က မီးပြမယ်၊ ရှင်ရှေ့က တက်"

သူမတို့ အိမ်မှာ သင်္ကေတတစ်ခု လုပ်ထားသည် ။ လူကောင်းဆိုလျှင် ရှေ့က ရဲရဲဝံ့ဝံ့လာရဲရမည်။ လူဆိုးဆိုလျှင် နောက်ကွယ်မှ နေတိတ်တခိုး လိုက်လာနိုင်သည် မို့ အိမ်ပေါ်တွင် ရှိနေသူများက ကြိုတင်ပြင်ဆင်၍ ရသည် ။

"အမေ အမေသားသူငယ်ချင်းတဲ့ "

"ဟဲ့ ဘယ်သူတုန်း"

မီးအလင်းရောင်အောက်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားမြင်ရသော မျက်နှာကို
ငေးကြည့်ရင်းက အကြီးမ တုန်လှုပ်သွား၏။

"ကျွန်တော် နေလင်းထွန်းပါ"

နေလင်းထွန်း ... အကြီးမရင်ထဲ ကျယ်လောင် တုန်လှုပ်သွားသော
ရင်ခုန်သံကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်လန့်သွား၏။

"ဟဲ့ အကြီးမ ဒီနာမည် မကြားဖူးပါဘူး"

မယုံသင်္ကာ မျက်လုံးများ ဖြင့် သူ့အား စွေကြည့်နေသော အမေကို
အကြီးမက ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံကာ ...

"ကိုကြီးက နေလင်းဆိုတာကိုတော့ ပြောဖူးပါတယ်"

"ဟုတ်တယ် အကြီးမ၊ အကြီးမနာမည်က ပန်းမိမိ၊ အငယ်မ နာမည်
က ချစ်ပိုပို မဟုတ်လား၊ အမေ့နာမည် ဒေါ်နှင်းအုံ မဟုတ်လား"

"ဟင်း ... ပဟေဠိကတော့ မှန်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဇော်ကိုသူငယ်ချင်းလို့
ဘာအထောက်အထားရှိလဲ"

ခေသူ မဟုတ်သော ခေတ်အတွားကြီးစကားကြောင့် သူက
နွမ်းလျစွာပြီးလိုက်ရင်း သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ထုတ်
ကာ ဖွင့်ပြလိုက်၏။

"ဒါ အမေ့သားလက်ရေးနဲ့ ရေးထားတဲ့ လိပ်စာလမ်းညွှန်ပါ"

အမေက မျက်စိမကောင်း၍ မျက်မှန်ထယူပေးပြီး အကြီးမကပါ လှ
မ်းကြည့်လိုက်၏။

ကိုကြီးဇော်ကို လက်ရေးဖြစ်နေ၍ သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက်ကို ကြည့်မိလိုက်သည် ။

"သားကြီးလက်ရေးကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားကြီး ခရီးထွက်ပြီး အ လုပ်သွားနေတာ တစ်နှစ်နီးပါးတောင်ရှိပြီပဲ"

"ကိုကြီးဆီက ဘာသတင်းရလဲဟင်"

သားအမိနှစ်ယောက်က ကပျာကယာမေးလိုက်သဖြင့် သူက သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချလိုက်ရင်း ...

"သူနဲ့ ကျွန်တော် စပ်တူအလုပ်လုပ်ကြတာ၊ နောက်တော့ ကျွန်တော် ငှက်ဖျားဖြစ်လို့ ဆေးရုံမှာ သုံးလလောက်တော့ ကြာသွားတယ်၊ သူ့ကို ပစ္စည်းတစ်ခုရောင်းခိုင်းတာ သတင်းမကြားရလို့ လိုက်လာတာ "

"ဪ အရီးတို့ လည်း သားသတင်းကို မကြားရတာ လေးငါးလတောင် ကျော်နေပါပြီကွယ်၊ လူလေးက ဘယ်ကလာတာလဲ"

"ညောင်ဦးဘက်ကပါ"

"အဝေးကြီးပဲ၊ ကဲ ... ခရီးပန်းလာတယ် နားပါဦး"

သူ့မျက်လုံးများက ထမင်းပွဲကိုရောက်နေသဖြင့် အလိုက်သိသောအကြီးမအဖို့ ကိုယ်ဆာနေတာကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ဧည့်သည် အတွက် ထမင်းပြင်ပေးကာ အမေနှင့်အတူ ဝင်စားစေသည် ။

ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေဟန်နှင့်တူသော မရှက်တပါး အပါအဝင်မို့ ထမင်းကို အားပါးတရစားနေသော သူ့အနားမှာ ရေတစ်ခွက်ချပေးကာ ထမင်းအိုး ထပ်ချက်လိုက်ရသည် ။

အငယ်မ ဗီဒီယိုရုံက ပြန်လာလျှင် ဆာလောင်တော့မည်ဖြစ်သည် ။

အမြန်မီးမွှေးချက်နေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ ထမင်းပိုင်း လက်စသပ်သွားသဖြင့် သွားသိမ်းလိုက်ရသည် ။

"အား... အိမ်ရှင်ဆာနေတာသိပေမဲ့ ကျွန်တော် မနေ့ညကထဲက ထမင်းမစားရတာ ရေနစ်ဘူးနဲ့ ပြီးသွားတာပဲဗျ၊ ဒါကြောင့် အလိုက်မသိ ဝင်စားရတာ ခွင့်လွှတ်ဗျာ "

"ရပါတယ်"

ဆာလောင်စွာဖြင့် တိုးဖွဖလေးပြောလိုက်ရင်း ဗိုက်ထဲက တစ္ဆီတစ္ဆီ အော်ကာ ဆန္ဒပြနေသည် ကို သူ ကြားသွားမှာ စိုး၍ အမြန်လှည့်ထွက်လာရသည်။ ။

"အမေရေ ဒီကားကောင်းတယ်ဗျ ရယ်ရတယ်၊ အမေ မနက်ဖြန်ကျရင် သွားကြည့်စမ်းပါ၊ အမေဆို ဖင်ဆောင့်ရယ်မှာ ပဲ"

"ဟဲ့...ဟဲ့... အငယ်မရယ် ဖြည်းဖြည်းလာပါဟဲ့"

"မဖြည်းတော့ဘူး မကြီး ထမင်းကျက်ပြီလား ဆာတယ်၊ ဗိုက်ထဲမှာ ပိုးမျိုးရှစ်ဆယ် ဆန္ဒပြနေကြတာ၊ ဘယ်လိုမှ ထိန်းလို့ မရတော့ဘူး၊ အခု ထမင်းဆာပြီ မကြီး လုပ်တော့ကွာ"

အချိန်မီ မဟန့်တားနိုင်တော့ပေ။ စကားပြောရင်း အိမ်ပေါ်တက်လာသော ကောင်မလေး ခြေလှမ်းတန့်ကာ...

"အဲ ဧည့်သည် ကိုး၊ အမေတို့ အစ်မတို့ က မပြောဘူးအေ"

ရှက်စနိုးနဲ့ ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး ပြုံးလဲ့လဲ့နှင့် မီးဖိုထဲဝင်လာကာ ထမင်းအိုးငဲ့နေသော အစ်မကို အနားကပ်ရန်ထောင်လိုက်၏။

"အစ်မပန်းက မပြောဘူးတော့"

"အဲဒီလိုပဲ အိမ်ပေါ်မရောက်ခင် စကားကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောတဲ့ အကျင့်ကို ရှောင်ပါလို့ ဆိုတာ ပြောလို့ ကို မရဘူး"

"ဘယ်သူလဲ"

"ကိုကိုကြီးသူငယ်ချင်းတဲ့ ၊ ငါရော အမေရော မသိဘူး၊ ကိုကြီးကို လာရှာတာတဲ့ "

"မဆိုးဘူးနော် ချောတယ်နော် ဟီဟီ..."

"ဆာတာတောင် ဘယ်ပျောက်သွားမှန်းလဲ မသိပါဘူး၊ ကိုကြီးမှာ အဲဒီလို သူငယ်ချင်းမျိုး ရှိနေတာကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပေါင်"

"မိန်းကလေးရယ် ဣန္ဒြေ ရရနေစမ်း၊ ဒီမှာ ထမင်းရည်ငဲ့ပြီးရင် စားရတော့မယ်၊ ဒီမှာ ပဲ ထိုင်စားမယ် အိမ်ရှေ့မထွက်နဲ့ တော့"

"နေပါဦး နည်းနည်းလေးတော့ ချောင်းကြည့်ပါရစေ"

ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြည့်ကာ ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ရင်ဖိုနေသော ဆယ်ကျော်သက် ညီမငယ်ကြောင့် အလိုလိုရင်မောသွားမိသည် ။

"ညီမလေးရယ် ဧည့်သည် ဆိုတာ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်မှာ ပဲ၊ သိပ်အစွဲအလမ်း မထားရဘူးနော်၊ ကိုယ့်အစ်ကိုကြီးတောင် အိမ်မှာ ဆွဲထားလို့ ရလို့ လား"

"ဟင်... ကိုကြီးက ပြန်မလာတာ ကြာပြီပဲပေါ့လေ"

ပန်းမိုမို ရင်မောသွားသည် ။ ကိုကြီးဇော်ကိုကိုသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင်ပင် ဆိုးသွမ်းလှ၏။ ဆယ်တန်းကို အောင်အောင်မဖြေဘဲ မိဘလုပ်စာထိုင်စားပြီး လယ်ကွက်များကိုပင် ရောင်းချကာ အလုပ်လုပ်သလိုလိုနှင့် အပြင်ထွက်သွားပြီး ငွေကုန်မှ ပြန်လာသူပင် ဖြစ်၏။

ဇော်ကိုကိုနှင့် ပန်းမိုမိုက နှစ်နှစ်သာခြားသော အထက်အောက် မောင်နှမဖြစ်ပြီး ချစ်ပိုပိုကမူ ဆယ်နှစ်ခန့်ခြားသော၊ အမေ အသက်လေးဆ

ယံကျော်မှ မွေးသော ချူချူချာချာကလေးမငယ် ဖြစ်၏။

ကျန်းမာရေးမကောင်းသော ချစ်ပိုပိုကို အလိုလိုက်ကာ တယုတယ ထားကြသည်။ ။

ချစ်ပိုပိုသည် မကြာခဏ ဖျားနာတတ်ပြီး တက်တတ်သူလေးမို့ ပညာရေးကိုပင် ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မသင်ရရှာပဲ ငါးတန်းနှင့်ပင် ကျောင်းထွက်ထားရသူပင် ဖြစ်၏။ ဉာဏ်ရည် သိပ်မပြည့်ပေ။

"ကဲ လာ ပိုလေး ထမင်းစားရအောင်"

"ခဏနေပါဦး ဟိုမှာ ကိုကြီးအကြောင်းကို ပြောနေတာ နားထောင် ဦးမယ်"

"ဪ နောက်မှ မေးရင် ရပါတယ် ပိုပိုရယ်၊ ကလေးဆာတယ်ဆို လာ လာ"

တစ်အိမ်လုံးအတွက် စီးပွားရေးရော ကျန်းမာရေးရော ပူပင်သောက ရောက်ရသည် မို့ ပန်းမိုမိုသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လူကြီးတစ်ဦးလိုပင် မိခင်မုဆိုးမကြီးနှင့် ညီမငယ်၏ တာဝန်ကို ကြံကြံခံကာ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ထားရသည်။ ။

စောစောက ဧည့်သည် သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် အနီးကပ်ထိ တွေ့လိုက်ရသော ရင်ဖိုမှုကိုပင် ဥပေက္ခာပြုကာ ဆယ်ကျော်သက် ညီမ လေးအတွက် ထိန်းသိမ်းရပေဦးမည်။

"လာစမ်း ပိုပို... မကြီး နှစ်ခါမခေါ်ဘူးနော်၊ မိန်းကလေး လူနွေ့ ကိုမ ရဘူး"

ပခုံးကိုပုတ်ကာ ခပ်မာမာလေး စကားပြောမှ နှုတ်ခမ်းလေးချွန်ကာ

"မကြီးကလည်း ...ဟင့်...ဟင့်...ဟင်းက ဒါပဲလား"

"ရှုး...တိုးတိုး ဧည့်သည် ကိုကျွေးလိုက်လို့ ပါကွယ်၊ တစ်ခါတလေ စားစမ်းပါ၊ လာ မမကြီး ငပိရည်နဲ့ နယ်ပေးမယ်၊ ဒီမှာ သရက်ကင်းလေး ပေါ်နေတာ ညီမလေးအတွက် ဝယ်လာတယ် စား နော်"

အချောကြိုက်သော ချစ်ပိုပို ဆာဆာနှင့် ခေါင်းမဖော်တမ်းစားလိုက်သည် ။ ခါတိုင်း ကြက်ဥကြော်တစ်မျိုးတည်းနဲ့ ဆိုလျှင် ထမင်းမစားဘဲ စိတ်ကောက်တတ် ဆန္ဒပြတတ်၏။

ခုတော့ ဧည့်သည် စားသွားသည် ဆိုတော့ ဘာမျှမပြောပဲ ဧည့်သည် ကိုသာ ခိုးခိုးကြည့်ရင်း ဆယ်ကျော်သက်လေး စိတ်ကစားနေလေပြီ။

ပန်းမိုမို သက်ပြင်းရှည်ကြီးချမိ၏။

အိမ်အခွံသာ ကျန်သော ပန်းမိုမိုတို့ ဘိုးဘွားပိုင်လက်ထက်ကတည်းက ရေနံဝနေသော အိမ်မည်းကြီးမှာ ရေနံမသုတ်ရတာ သုံးနှစ်ကျော်ပြီဖြစ်၍ အရောင်လွင့်ပြယ်စ ပြုနေလေပြီ။

သို့သော် နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်မည်းကြီးမှာ လသာဆောင်နှင့် လှေကားအမိုးနှင့် လှပခန့်ညားနေဆဲပင်။

"မမပန်း အဲဒီလူကြီး နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"နေလင်းထွန်းတဲ့ "

"နေလင်းထွန်း ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ၊ ကိုကိုနေ...ကိုကိုလင်း...ကိုကိုထွန်း... ဟုတ်ပြီ အဲလိုပဲခေါ်တာ ကောင်းမယ်နော် မကြီး"

"ကောင်မလေးနော် ပိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်ခံရမယ်၊ ဣန္ဒြေ ရရနေစမ်း"

မျက်မှောင်ချိုကာ ဟန့်တားလိုက်ရသည် ။

"ဧည့်သည် ရယ် ခက်လိုက်တာ၊ ဒီညီမနဲ့ တော့ ခက်နေပြီ"

***

အကွေ့အကောက်များ လှသော တောင်ဆင်းတောင်တက် လူသွား
လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာရင်းက ပန်းမိုမိုနှင့်
ချစ်ပိုပိုညီအစ်မအကြောင်းကို စဉ်းစားလာသည်။ ။

အဖြူရောင်သက်သက် ညီမနှစ်ယောက်ဟူ၍ ယုံကြည်၍ မရ။ အငယ်မကတော့ ဦးနှောက်ဉာဏ်ရည်မပြည့်သော ရူးနှမ်းနှမ်းမလေး...

အကြီးမကတော့ အစဉ်အမြဲ ပူပန်နေသောကြောင့် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် မျက်နှာထားတည်ပြီး လောကဓံကို ကြံကြံခံနေရသည့်ရုပ်မျိုး၊ သူ့ကိုပဲ သတိထားရမည်။

အမေ ဒေါ်နှင်းအုံကတော့ ယခုတိုင်အောင်ပင် ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်နှင့် ကိုယ်တိုင် ဆေးလိပ်လိပ်သောက်နေဆဲ။ အညာသူမ ရိုးရိုးအအနှင့်။

ဒီလိုမိသားစုအဖြူထဲမှာ ဇော်ကိုကိုဟူသော မစစ်မှန်သော သစ္စာမဲ့သော သူငယ်ချင်းက ဘယ်လိုလုပ်တော်စပ်သွားရတာလဲ။

"ဟင်"

ရုတ်တရက် တောင်းတစ်တောင်းကို ရွက်လာသော ပန်းမိုမိုကို တွေ့လိုက်၍ ကပ္ပာကယာပြေးဆင်းသွားပြီး...

"ပန်းမိုမို ဘယ်ကိုသယ်မလို့ လဲ"

"ဒီနားတင်ပါ"

"ပေးပေး အစ်ကိုကိုပေး"

"ရပါတယ် အစ်ကို၊ ဖိုင်ဘာပန်းကန်တွေပါ ပေါ့ပါတယ်"

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ဪ... ဆိုင်ဖွင့်မလို့ လေ၊ ဘုရားပွဲတော်တွေ နီးနေပြီ၊ ကျွန်မတို့ က ဘုရားပွဲဈေးကိုပဲ အမှီပြုနေရတာ၊ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်မလို့ လေ"

"ဟင်"

ပင်ပန်းပန်းနှင့် မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နေရသော ပန်းမိုမိုနှင့် မင်းသားတစ်ဦးလို စီးကရက်လက်ကြားညှပ်ကာ ရေဘင်မျက်မှန်၊ နောက်ဆုံးပေါ် အဝတ်အစားများ ဖြင့် ကြော့မော့နေတတ်သော ဇော်ကိုကိုတို့ ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်။

"ပန်းမို တစ်ယောက်တည်းလား"

"သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စပ်တူပါ၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်နိုင်မှာ လဲ"

"ပင်ပန်းလိုက်တာကွာ၊ ဇော်ကို မကူညီဘူးလား"

"ကိုကြီးက ဧည့်သည် ပါပဲ၊ အိမ်မှာ မနေတာ နှစ်နဲ့ ချီနေပြီလေ၊ တကယ်လို့ ငွေလိုနေရင်တော့ သုံးလေးလကို တစ်ခေါက် သူ့စီမှာ သုံးစရာပြတ်တဲ့ အခါ ပြန်လာတယ်၊ အခု သုံးစရာရှိပြီး အခြေအနေ ကောင်းနေလား မသိဘူး၊ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ ပြန်မလာတာ"

"ဪ..."

ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင်ပင် သနားသွားမိသည် ။

"ဒါဖြင့် ညီမတစ်ယောက်တည်း ရုန်းနေရမှာ ပဲနော်"

"အစ်ကို မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ အမေကလည်း ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ ညီမလေးကလည်း အချိန်တန်လို့ ဗီဒီယိုဖိုးတောင်းဖို့ ပဲ သိတာ၊ ဗီဒီယိုကြည့်နေရရင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့မို့ အချိန်နဲ့ ကျွေးနေရတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ အမေက စိတ်ညစ်လို့ ခေါင်းတွေကိုက်နေပြီ၊ အငယ်မကလည်း ထမင်းကိုအချိန်နဲ့ မစားတော့ ပိန်လို့ ပဲ၊ ကျွန်မ မရှိရင် မဖြစ်ပြန်ဘူး"

"ဪ... ဖြစ်ရလေ ညီမရယ်"

ဇော်ကိုကို ဘာမျှပြောမထားသော အိမ်၏ စီးပွားရေးကို ယခုမှ သိလိုက်ရသည်။ ။

"ဇော်ကိုက မသိဘူးလား"

"ပြောပြီးပြီပဲ ဧည့်သည် လေ၊ အစ်ကိုကမှ မေးဖော်ရသေးတယ်၊ သူ့လာရင် သူငယ်ချင်းတွေဆီ လည်မယ်၊ ရှိတာစားမယ်၊ ရှိတာ နှိုက်ယူမယ်၊ သုံးလေးရက်နေပြီး ပြန်မယ်လေ၊ ညီမတို့ အမေတို့ ဘာနဲ့ စားသလဲဆိုတာ တစ်ခါမှ မဖေးဖူးဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားပါဘူး၊ အဲဒီလိုနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်လေ"

"မကောင်းပါဘူးကွာ၊ မိသားစုတာဝန်တော့ သိရမှာ ပေါ့ကွာ၊ ဝါမဝင်ခင်တုန်းက တစ်ခေါက်လာသေးတယ်ဆို"

ရုတ်တရက် တွေတွေလေးဖြစ်ပြီး မျက်မှောင်ကုတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်၏။

"ဪ... အင်း... ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ အမေကတော့ သူ့သားကြီးလာတာကို မှတ်ထားမှာ ပေါ့၊ အဲဒါ နောက်ဆုံးအခေါက်ပဲ၊ ဒါတောင် အ

ထက်ဘက် တက်မလို့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လမ်းတစ်ထောက် နားတာထင်တယ်"

ပန်းမိုမိုက သူ့အား အားပါးတရ ရင်ဖွင့်ကာပြောပြနေသဖြင့် ရင်ထဲမှာ အကြင်နာ လှိုင်းဂယက်လေးများ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် လူးလွန့်လျက်...

ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်၍ မရသော အခြေအနေမျိုးမို့ မေးချင်သည့် မေးခွန်းများကို မမေးတော့ပဲ ပြန်မျိုချလိုက်ရသည်။

"အစ်ကို ခဏနော်၊ ရှေ့အိမ်မှာ ပန်းကန်တွေဝင်ထားလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်နှစ်ရက်ဆိုရင် ကျွန်မတော့ ဘုရားဈေးမှာ ဆိုင်ခန်းသွားဖွင့်တော့မယ်၊ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရမှာ ပေါ့လေ၊ ခဏနော် ထားရုံလေးပါ၊ ပြီးရင် ကျွန်မ ပြန်လိုက်ပါ့မယ်"

အိမ်ဝင်းထဲဝင်သွားသော ပန်းမိုမို၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းမော အခါခါ ချမိသည်။

"ကိုယ့်အမေ မုဆိုးမနဲ့ ညီမမှာ ဒီလောက်ပင်ပန်းဆင်းရဲနေတာ မင်းမို့ နေနိုင်ရက်တယ် ဇော်ကိုရာ၊ မင်းတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ ကောင်ပဲ"

နှုတ်ဖျားမှာ ရေရွတ်လိုက်ရင်း ဇော်ကိုကိုကို မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။

။

သားယောက်ျားလေးတိုင်းမှာ ဒီလိုပဲ နှလုံးသားမာကြောရအောင် လောကကြီးက ဖန်တီးပေးထားတာလား။

မဖြစ်နိုင်။ သူ့မှာ မိခင်ဆုံးပါးခဲ့သည် မှာ အရွယ်မရောက်ခင်ကတည်းကပင်။ ဦးလေးဖြစ်သူ၏ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ပင် ကြီးပြင်းလာကာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ရပ်တည်၍ ရုန်းကန်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

"အစ်ကို သွားစို့လေ"

"ဪ...အင်း"

သက်ပြင်းမောချလိုက်ရင်းက လာရင်းကိစ္စမှာ ဝိုးတဝါးဝါးနှင့် မှုန်ရီ
ဝေဝါးသွားလေပြီ။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မေးရက်မှာ လဲ...

လောဘသားကောင်အဖြစ်နဲ့ အပြေးတစ်ပိုင်းရောက်လာတဲ့ လူတစ်
ယောက်က ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ ရှာဖွေစားသောက်နေရတဲ့ သားအမိဆီမှ
ခိုးဝှက်ထားတဲ့ ငွေရှိလားလို့ ဓားပြတိုက်ရမှာ လား။

ဇော်ကိုရာ လုပ်ရက်တဲ့ ကောင်... မင်းမှာ ဒီလိုအိမ်အခြေအနေနဲ့
မောင်နှမ မိသားစုတွေ ရှိရက်နဲ့ များကွာ...

"အစ်ကို ဘာတွေတွေးနေတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ အိမ်က
အနေအစားဆင်းရဲဆိုတော့ အစ်ကိုကို ဧည့်ဝတ်မကျေမှာ စိုးတယ်၊ ပြီး
တော့ ရှေ့တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆိုရင် ကျွန်မ ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲမှာ ဈေး
သွားရောင်းရတော့မယ်"

"ဪ ပွဲတော်တောင် ဖွင့်ပြီလား၊ ဇော်ကိုကတော့ ခဏခဏခေါ်နေ
တယ်၊ အစ်ကိုက လာမယ် လာမယ်နဲ့ မရောက်ဖြစ်ဘူးကွယ်၊ အတော်ပဲ
ညီမနဲ့ လိုက်ရမယ်"

"ဘုရားဖူးတာ နေ့ချင်းပြန်လည်း ရပါတယ်၊ ဘုရားပွဲတော်ကားတွေ
ရှိပါတယ် အစ်ကိုရဲ့ "

"ညီမနဲ့ လည်း ဈေးဝိုင်းရောင်းပေးမယ်လေ"

"အို...ကြံကြံဖန်ဖန်"

စကားပြောရင်းက ပြုံးပြုံးကလေး ခေါင်းခါကာ ငြင်းဆန်လိုက်

သော ကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲ ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ ။

မိတ်ကပ်မပါ သနပ်ခါးမပါရေကျဲနှင့် ပါးကွက်ပါးလေးမှာ မဖြူမညို၊ နေလောင်ခံအသားထက်မှာ အေးချမ်းစွာ ငြိမ်သက်နေ၏။

ထိုမျက်နှာလေးကို ကြည့်မိသောအခါတိုင်း ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ရှားသွားရသည်။ ။

"ကျွန်မတို့ က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရောင်းတာ အစ်ကိုရဲ့ ၊ စပ်တူ သုံးဦးလုပ်ရောင်းတာ"

"ဒါဆို အစ်ကိုပါ ပါမယ်လေ၊ စပ်တူ လေးဦးပေါ့"

"မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ ပင်ပန်းတာပေါ့"

"မဟုတ်ဘူး ဇော်ကိုနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ က အလုပ်တွဲလုပ်နေကျပါပဲ၊ အခု သူမရှိတော့ အစ်ကိုမှာ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်နေတာ၊ ညီမတို့ က ဆိုင်ဖွင့်မယ်ဆိုတော့ အစ်ကို အရင်းအနှီးဘယ်လောက် ထည့်ရမလဲ၊ ဘာဆိုင်လဲ"

"ထမင်းဆိုင်ပါ အစ်ကို၊ တည်းခိုခန်းတော့ ဖွင့်ထားပြီးသားပါ"

"အား...ဒီလောက်အထိပဲလား၊ သိပ်အဆင့်မြင့်ပါလား၊ အစ်ကိုမှာ တစ်သိန်းတောင် သိပ်မပြည့်ချင်တော့ဘူး"

"ရပါတယ်၊ အစ်ကို နိုင်သလောက်ပဲထည့်ပါ၊ ပြီးမှ အချိုးကျ ပြန်ဝေရတာပေါ့"

သူ၏ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာသောစိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထား၍ မရနိုင်အောင် မျက်နှာမှာ မှာမဲ့၊ ပေါ်လွင်သွားသဖြင့် ပန်းမို၏ မျက်နှာလေး ပြန်၍ တည်ငြိမ်သွားသည်။ ။

တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးသော အစ်ကိုသူငယ်ချင်း သူစိမ်းတစ်ဦးနှင့် အတူ

တွဲ၍ ကြာရှည်စွာနေသင့် မနေသင့် စဉ်းစားဟန်တူသည်။ ။

"ညီမပန်းမိုး အစ်ကိုကို ဇော်ကိုလိုသဘောထားရင် ညီမရင်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေတာလေးတ ပြေပျောက်သွားလိမ့်မယ်"

ထိုအခါ ပါးချိုင့်လေးခွက်သွားအောင်အထိ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပြီးရယ်လိုက်သော အမူအရာလေးကို သူ ငေးစိုက်၍ မကြည့်ပဲ မနေနိုင် တော့ပေ။

"ဘရဏီ"

ရင်ထဲမှ တိုးတိုးလေးအမည်ပေးလိုက်သည်။ ။ အေးမြသော ထနောင်းပင်ရိပ်တန်းများ တစ်လျှောက် ခို၍ လျှောက်လာရင်းက တေး သွားလေးတစ်ခုကို လေချွန်ကာ ဆိုလိုက်သည်။ ။

ဘရဏီပုံနှုန်း ပြီးလျက်မူရာ xxx ခုံးမျက်စိချီကာ xxx စန္ဒာ လ မင်းအဆင်းနဲ့ တူစွာ xxx ဝင်းဝင်းပပဖြာ xxx သီချင်းမဆိုဖူးသော သူက ဒါပဲရတယ်၊ သုံးလေးခေါက်လောက် လေချွန်ကာ ဆိုပြီး ဘရဏီနှင့် ပတ်သက်သော သီချင်းစာသားလေးတစ်ခုမှာ ပို၍ ပင် လိုက်ဖက်နေ ၏။

ဘရဏီရှုံးအောင် xxxပြီး xxx လိုက်ရင်xxx ပါးချိုင့်လေး ချစ် စရာအသွင် xxx လှထိပ်ခေါင်တင်xxx

"ဟေး မမပန်းနဲ့ ကိုကိုထွန်း"

သွားပြီ တကယ့်ဆားပွင့်မလေးပဲ၊ ပြည်ပန်းညိုက ချက်တောင် မချ က်ရသေးဘူး...

***